

РЕШЕНИЕ

№ 25581

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора
Лилия Кариева, като разгледа дело номер **6031** по описа за **2025** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република
България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. К., [дата на раждане], гражданин на Република Сърбия, със
съдебен адрес [населено място],[жк], [улица], чрез адв. М. З., срещу Заповед № УРИ 5392
ПАМ-461 от 19.05.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР за налагане на принудителна
административна мярка (ПАМ) „Отнемане на правото на продължително пребиваване в
Република България“.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради липса на мотиви,
допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Поддържа,
че притежава удостоверение за български произход, поради което и на основание чл.24, ал.1, т.5
от ЗЧРБ има право да получи разрешение за продължително пребиваване в страната. Счита, че
прекратяването на трудовия му договор не следва да бъде основание за отнемане на правото му на
пребиваване, тъй като е налице друго, самостоятелно основание за това – българският му
произход. Твърди, че фактическата обстановка по случая му не е изяснена в пълнота, както и
нарушение на чл.24, ал.1, т.5 от ЗЧРБ. Навежда твърдения за нарушаване на принципа за
съразмерност по чл.6 от АПК. Твърди, че не е уведомен за началото на административното
производство и не му е връчена докладна записка на началник отдел „Миграция“ – СДВР, което
накърнявало правото му на защита. Претендира се съдът да постанови решение, с което да
отмени оспорения отказ и да присъди сторените разноски.

Ответникът началник отдел „Миграция“ – СДВР оспорва жалбата в писмено становище от
10.07.2025 г., чрез юрк. М. Г.. Претендира разноски и прави възражение по чл.78, ал.5 от ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Докладна записка рег. № УРИ 5392р-397 от 19.05.2025 г. на началник група 01 „КПЧ-СНМ“ при отдел „Миграция“ – СДВР, че К. Марко/Krstic М., [дата на раждане] , гражданство С., ЛНЧ [ЕГН], НП №[ЕИК] / 07.10.2019г. ,валиден до 07.10.2029г., с адрес [населено място], [жк], вх.Г, ет.3, ап.105, е продължително пребиваващ в Република България чужд гражданин със срок до 24.02.2026г. Пребиваването е получено на основание чл.24, ал.1, т.5 от ЗЧРБ (има основание да бъде разрешено постоянно пребиваване), като в случая чуждият гражданин е представил документи, че е от български произход, както и регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца с фирма „МИГРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] (каквото е изискването на чл.11 ал.5 от ППЗЧРБ). Във връзка с осъществяване на контрол върху пребиваването на чужденци в страната и по метода „анализ на риска“ е извършена проверка в средата за междурегистров обмен на данни RegiX, при която е установено, че трудовият договор на чуждия гражданин като служител на фирма „МИГРЕЙШЪН“ ЕООД, е прекратен на 31.03.2025г., с което е отпаднало основанието за продължително пребиваване. На 29.04.2025г. служители на отдел „Миграция“ - СДВР са посетили заявения от лицето адрес, с цел връчване на уведомление рег. № 513000-30920/28.04.2025г., с което К. М. е уведомен за началото на процедура по отнемане правото на пребиваване в Р. България, като е указано, че в срок до 7 дни от получаване му може да представи в отдел „Миграция“ своите възражения, обяснения или допълнителни доказателства. Чуждият гражданин не е установен и уведомлението е поставено в пощенската кутия. В изпълнение на чл. 61, ал.3 във връзка с чл. 26, ал.2 от АПК на 02.05.2025г. е публикувано на официалната Интернет страница на СДВР. От направени справки в АИС – МВР проверяващите не са установили данни за нова адресна регистрация на лицето, ново заявление за пребиваване, подадена молба за закрила или убежище. За чужденеца има данни, че е напуснал страната на 28.03.2025г. При така установените обстоятелства, органите по административен контрол на чужденците са приели, че е отпаднало основанието по чл.24, ал.1, т.5 от ЗЧРБ, поради което е направено предложение на чуждия гражданин да бъде наложена ПАМ на основание чл.39а, ал.1, т.1, вр. чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Издадена е оспорената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-461 от 19.05.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл.40, ал.1, т.1, вр. чл.39а, ал.1, т.1 от ЗЧРБ на чуждия гражданин е наложена ПАМ „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е връчен на адресата, чрез адв. М. З., на 27.05.2025 г. Жалбата вх. № 513000-41737 от 06.06.2025 г. по описа на СДВР, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган по чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, предвид уредената в същата норма легална възможност за делегиране на правомощия, сторено със Заповед № 513з-9426 от 06.12.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил началник отдел „Миграция“ – СДВР да налага ПАМ по чл.39а, ал.1 от ЗЧРБ. Заповедта е издадена от С. С. по заместване, възложено със

Заповед № 513з-607 от 22.01.2025 г. на директора на СДВР.

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Мотивите на същия следва да се считат за допълнени с мотивите на Докладна записка рег. № УРИ 5392р-397 от 19.05.2025 г. на началник група 01 „КПЧ-СНМ“ при отдел „Миграция“ – СДВР, предвид направеното в заповедта позоваване на нея и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС. В докладната записка са изложени пространни фактически мотиви, които са възпроизведени в сбит вид в оспорения акт – на чужденеца е прекратен трудовия договор с „МИГРЕЙШЪН“ ЕООД, което от своя страна обосновава отпадане на основанието по чл.24, ал.1, т.5 от ЗЧРБ, на което е предоставено правото му на пребиваване. Съответстващо на фактическото описание е правното основание за наложената ПАМ по чл.39а, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – отнемане на правото на пребиваване, във връзка с чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – отпадане на основанието по чл.24, ал.1, т.5 от ЗЧРБ, на което е предоставено пребиваването. Последното обстоятелство изрично е описано в оспорената заповед, поради което са неоснователни доводите на жалбоподателя за нарушаване на правото му на защиты, доколкото в разпоредбата на чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ са описани множество правни основания. В заключение, мотивите на неблагоприятния акт съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК в достатъчна степен, така че с връчването на акта, засегнатото лице да разбере наложената му неблагоприятна мярка и да организира защитата си срещу нея, поради което не е допуснато отменително основание по чл.146, т.2 от АПК.

До чуждия гражданин е изготвено Уведомление рег. № 513000-30920 от 28.04.2025 г. за образувано срещу него административно производство съгласно чл.26, ал.1 от АПК, вкл. с предоставяне на възможност за ангажиране на допълнителни доказателства съгласно чл.34, ал.3 от АПК. Видно от докладна записка рег. № 513р-45788 от 30.04.2025 г. служители на отдел „Миграция“ при СДВР са удостоверили извършено посещение на адреса на чуждия гражданин в [населено място],[жк], [жилищен адрес]05, но не е бил установен контакт с лицето. Изготвено е уведомление на Интернет-страницата на СДВР и уведомлението е поставено в пощенската кутия на адреса (л.14). С изложеното съдът намира, че са изпълнени изискванията на чл.18а, ал.9 от АПК, според който когато страната не може да бъде намерена на адреса и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея, респ. когато има достъп до пощенската кутия, съобщението се пуска и в нея. Дори и да се застъпи противна теза (за липса на редовно връчване на съобщението по чл.26, ал.1 и чл.34, ал.3 от АПК), то същото не навежда на допуснато в хода на административното производство съществено процесуално нарушение. Това е така, тъй като както в хода на административното производство, така и пред съда, жалбоподателят не ангажира относими доказателства към основанието по чл.24, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ, на което му е предоставено право на пребиваване в страната. С други думи, лицето не разполага и не представя доказателства към релевантното основание по чл.24, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ, поради което евентуално негово неуведомяване за административното производство и за възможността да ангажира доказателства в него не би имало за резултат постановяване на акт в противен смисъл, каквото е изискването за наличие на съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Изложеното се установява и от процесуалното поведение пред съда, при което и независимо от дадените указания по разпределение на доказателствената тежест с разпореждане № 21911 от 25.06.2025 г., жалбоподателят не ангажира доказателства за наличие на сключен действителен трудов договор с български работодател. Изложеното определя спора между страните като материалноправен – по приложението чл.39а, ал.1, т.1, във връзка с чл.40, ал.1, т.1 и чл.24, ал.1,

т.5 от ЗЧРБ.

Установява се от Докладна записка рег. № УРИ 5392р-397 от 19.05.2025 г. на началник група 01 „КПЧ-СНМ“ при отдел „Миграция“ – СДВР, че същият е имал статут на продължително пребиваващ в Република България на основание чл.24, ал.1, т.5 от ЗЧРБ - разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и имат основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване. Като фактическо основание за полученото продължително пребиваване в докладната записка е посочено – чуждият гражданин е представил документи, че е от български произход, както и регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок от минимум 6 месеца, каквото е изискването на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ.

Съгласно чл.24, ал.1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и други основания, уредени чрез изброяване в отделни точки. У. съюз „и“ е указание за кумулативното наличие на изискванията. Аргумент в тази насока е и разпоредбата на чл.16, ал.1 от ЗЧРБ, според която притежаването на виза не може да бъде единствено основание за влизане и пребиваване в Република България.

Съгласно чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ българският произход на лицето е основание за получаване на разрешение за постоянно пребиваване. Притежаването на такъв не се оспорва от органите по административен контрол на чужденците и се установява от представено Удостоверение № 28288040020181025 на Държавна агенция за българите в чужбина.

По силата на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца

Тълкуването на визираните норми навежда на извод, че сръбският гражданин пребивава продължително в България на основание чл.24, ал.1, т.5, вр. чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – на основание своя български произход, но кумулативно и на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ – без да притежава виза, той е представил регистриран в НАП трудов договор. С отпадането на всяко едно от кумулативните изисквания – по чл.24, ал.1, т.5, вр. чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ или по чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ лицето губи правото си на продължително пребиваване, както правилно е приел административният орган. Чуждият гражданин не оспорва, че към момента на налагане на оспорената ПАМ същият не притежава сключен трудов договор с български работодател. Дължим е извод за изпълнение на материалноправната предпоставка по чл.40, ал.1, т.1, предл. 1-во от ЗЧРБ за отнемане на правото на продължително пребиваване. Като е достигнал до идентичен правен извод, административният орган е постановил оспорения акт при правилно приложение на закона.

Не може да се приеме, че с оспорената заповед се засягат в по-голяма степен правата и интересите на чуждия гражданин, тъй като целта на ЗЧРБ е да регулира условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Това следва да се случи по законоустановения ред, който чужденците в страната ни са длъжни да спазват (чл.4 от ЗЧРБ). Не може да се приеме, че е накърнено правото на личен живот на лицето по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ, тъй като Конвенцията не гарантира правото на пребиваване или на трудова заетост на индивидите, а напротив – позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в

закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл.8, пар.2 от ЕКПЧ). Според съда, в случая намесата попада в тази хипотеза - предвидена е в закона, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната. Ето защо съображения съдът приема, че не е допуснато нарушение на чл.6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспореният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К., [дата на раждане] , гражданин на Република Сърбия, със съдебен адрес [населено място],[жк], [улица], чрез адв. М. З., срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ-461 от 19.05.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“.

ОСЪЖДА М. К., [дата на раждане] , гражданин на Република Сърбия, със съдебен адрес [населено място],[жк], [улица], чрез адв. М. З., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: